

Derfor er det jo også vigtigt, når man sammenligner med situationen i 1949, at sige, at vi har fået nye udfordringer. Derfor skal vi diskutere, hvad der er kerneopgaverne, og derfor bliver topmødet vigtigt, eller det bør i hvert fald blive det.

Det, der jo er vigtigt, er, at vi får en god koordinering og en arbejdsdeling mellem FN, OSCE, EU, NATO, at vi også får et godt samarbejde mellem Europarådets organer, og at vi navnlig i monitorprocessen får et godt og tillidsfuldt samarbejde mellem Ministerkomiteen og den parlamentariske forsamling.

En anden vigtig kerneopgave er at deltage i den demokratiske udvikling ved valgobservation, hvor vi er nødt til at samarbejde meget tæt med OSCE, som jo har langt flere midler til rådighed, men hvor vi jo altså her på det seneste har set nogle valg, som godtgør, at der langtfra er demokrati i f.eks. Aserbajdsjan, men hvor der alligevel sker nybrud som i Georgien, hvor vi ganske vist har set en procentandel for den nye præsident, som næsten nærmer sig de gamle tilstande i Sovjetunionen, men som vist nok alligevel er udtryk for, at man ønskede et andet styre i Georgien.

Vi skal vogte om pressefriheden, vi skal styrke Menneskerettighedsdomstolen, og vi skal i det hele taget, som udenrigsministeren konkluderer i sin redegørelse, være dem, der sørger for, at der ikke bliver de helt store europæiske skillelinjer. Nu hvor EU stadig bliver udvidet, kunne man godt frygte, at der bliver to Europaer, men der har Europarådet altså en rolle med at sikre, at der stadig væk er en fælles følelse i Europa om nogle vigtige principper, som stadig væk er de samme som dengang, nemlig demokrati, retsstat og menneskerettigheder.

Første næstformand (Svend Auken):

Er taletiden afsluttet? Godt, så er vi faktisk i den situation, at vi har op til flere spørgere.

Den første er fru Margrete Auken, og hun spørger altså fra pladsen.

Kl. 14.20

(Kort bemærkning)

Margrete Auken (SF):

Ja, det skal jeg så prøve, når vi kører efter den her model.

Jeg skal først sige, at det var udmærket, men at der var et enkelt punkt, som bekymrede, og

det var den opgivende holdning, som fru Hanne Severinsen lagde for dagen over for Tjetjenien.

Jeg tror, fru Hanne Severinsen er klar over, at det sidste, tjetjenerne snart har at håbe på, er Europarådet. Men oven i købet Danmark, hvor Venstre har spillet en rolle for at holde den sag på dagsordenen – jeg ved godt, at det har ændret sig, da man kom i regering, men alligevel – bliver så vemodig. Jeg må sige, at jeg synes, det var en meget mismodig melding, der kom nu, og jeg vil da godt spørge fru Hanne Severinsen, om hun dog ikke har lidt mere at sige end, at vi jo godt ved, at Europarådet ikke kan stille noget op?

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg mener, at jeg netop understregede, at det er et af dilemmaerne, at det er svært at gøre noget. Det er rigtigt, at Europarådet nok er det organ, der overhovedet har gjort mest, og det har også haft en betydning.

Jeg tror, at den dialog, der var med parlamentarikerne, var ved at ændre på situationen, men det er klart, at hvis man ser på situationen, som den er i dag, er den lidt mismodig. Det er ikke, fordi jeg ikke synes, at vi stadig væk skal have det på dagsordenen i Europarådet, at vi ikke stadig væk skal gøre noget, men mismodet er der selvfølgelig.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Det er jo faktisk et af de punkter, hvor jeg havde håbet, at der kom noget fra Venstre og De Konservative. Jeg kan jo selvfølgelig have en vis forventning til De Konservative endnu.

Der er jo lang tid til, at vi skal have en forespørgselsdebat, af en eller anden underlig grund er den først sat på dagsordenen den 30. marts – tror jeg det er – på trods af at den er indleveret længe før jul. Det er så, hvad det er. Det havde jo været meget godt at have den nu, for når man læser ministerens redegørelse, står der jo heller ikke ret meget.

Det nævnes som noget, der er sørgmodigt, og så får vi også at vide her, at det er et dilemma. Men Danmarks rolle i hele det her forløb taget i betragtning, havde det måske været dejligt, om det havde været sådan, at man bare havde en fornemmelse af, at der i hvert fald var sat gang i noget opfindsomhed med hensyn til, hvad man kunne gøre ved den her sag.